

ДЖОН ГРИШАМ КРЪВОДАРИТЕЛИ

Превод от английски: Любомир Николов, 2009

chitanka.info

Когато из градчето Бокс Хил плъзна мълва за злополуката на Бейли, имаше няколко варианта по въпроса как точно е станала. Някой от строителната компания се обади на майка му и съобщи, че бил ранен от срутено скеле на строителен обект в центъра на Мемфис, че го оперирали, бил в стабилно състояние и се очаквало да оживее. Майката — прикована към инвалиден стол, тежка над сто и осемдесет килограма и прочута със сприхавия си нрав — пропусна част от фактите, защото тутакси се разпищя и не млъкна. Свика съседи и приятели и с всеки преразказ на трагичната новина подробностите се променяха и разрастваха. Тя не успя да запише номера на човека от компанията, тъй че нямаше кой да потвърди или обори слуховете, които се множаха с всяка минута.

Един колега на Бейли, също от окръг Форд, позвъни на приятелката си в Бокс Хил и неговото описание беше по-различно. Бейли бил прегазен от булдозер близо до скелето и на практика нямало шанс да оцелее. Хирурзите правели всичко възможно, но почти без надежда за успех.

После някаква служителка от една болница в Мемфис се обади в дома на Бейли и помоли да я свържат с майка му, но ѝ казаха, че тя е на легло и нито може да разговаря, нито да дойде на телефона. Съседката, която бе вдигнала, се помъчи да изкопчи подробности, но не получи кой знае какво. Имало някакво срутване на строежа, може би при изкопни работи или нещо подобно. Да, сега бил в хирургията и болницата се нуждаела от информация.

Тухлената къщичка, където живееше майката на Бейли, скоро забръмча като кошер. Надвечер почнаха да прииждат посетители — приятели, роднини и няколко пастори от малките църкви, разпръснати из Бокс Хил. Жените се събраха в кухнята и всекидневната да обменят клюки, а телефонът не спираше да звъни. Мъжете стояха навън умърлушени и пушеха. Взеха да се появяват тенджери и кейкове.

Тъй като нямаше какво да правят и разполагаха само с оскъдни сведения за състоянието на Бейли, посетителите се включваха във всеки най-дребен факт, анализираха го старателно и го прехвърляха на жените вътре или мъжете отвън. Кракът му бил смазан и вероятно трябвало да се ампутира. Имал тежко мозъчно увреждане. Бейли бил паднал заедно със скелето от четвъртия етаж, а може би и от осмия. Гърдите му били премазани. Някои от фактите и теориите се

сътворяваха на място. Неколцина дори питаха мрачно кога ще е погребението.

Бейли беше на деветнайсет години и през краткия си живот никога не бе имал толкова много приятели и почитатели. С всеки изминал час малката общност го обикваше все повече и повече. Той беше добро, възпитано момче, не като непрокопсания си баща, когото никой не бе виждал от години.

Появи се и бившата приятелка на Бейли и скоро се превърна в център на вниманието. Беше отчаяна, потресена и непрекъснато плачеше, особено когато говореше за любимия си Бейли. Ала щом вестта стигна до спалнята и майката на Бейли разбра, че малката уличница е в къщата, нареди незабавно да я изхвърлят. Малката уличница остана отвън да пуши и да флиртува с мъжете. Накрая си тръгна, заричайки се начаса да потегли за Мемфис и да види как е нейният Бейли.

Братовчедът на една съседка живееше в Мемфис и неохотно се съгласи да отскочи до болницата и да проучи нещата. При първото си обаждане той съобщи, че младежът наистина бил в операционната с множество травми, но състоянието му изглеждало стабилно. Бил загубил много кръв. При второто обаждане братовчедът уточни някои факти. Разговарял с началника на строежа и се оказало, че Бейли пострадал, когато булдозерът срутил скелето и горкият младеж се сгромолясал от пет метра височина в някакъв изкоп. Екипът изграждал стените на шестетажна административна сграда в Мемфис и Бейли работел като помощник-зидар. Болницата нямало да разреши свиждане поне в близките двацет и четири часа, но се нуждаела от кръводарители.

Помощник-зидар? Майката на Бейли се хвалеше, че в компанията го повишили на няколко пъти и сега бил едва ли не шеф на строежа. Но моментът не бе подходящ да я разпитват за това дребно разминаване с реалните факти.

По тъмно пристигна някакъв мъж с костюм и обясни, че водел разследване. Прехвърлиха го на вуйчото, по-малкия брат на майката, и в разговор насаме в задния двор човекът му връчи визитна картичка на един адвокат от Клантън.

— Най-добрият адвокат в окръга — рече той. — И вече работим по случая.

Впечатленият вуйчо обеща да не допуска други адвокати — „некадърници и лешояди“ — и да наругае всички застрахователни агенти, които припарят наоколо.

Накрая се заговори за пътуване до Мемфис. Беше само на два часа път, но за хората от Бокс Хил все едно беше на пет. За тях „ходенето до големия град“ означаваше един час с кола до Тюпълоу, който наброяваше петдесет хиляди жители. Мемфис беше в друг щат, в друг свят и гъмжеше от престъпници. По убийства съперничеше на Детройт. Всяка вечер гледаха касапницата по канал 5.

С всеки изминал момент майката на Бейли изнемощяваше все повече и очевидно не бе в състояние да пътува, камо ли да даде кръв. Сестра ѝ живееше в Клантън, но не можеше да остави децата. Утре беше петък, работен ден, а всички смятаха, че едно пътуване до Мемфис и обратно плюс самото кръводаряване ще отнеме много часове, тъй че кръводарителите щяха да се завърнат в окръг Форд бог знае кога.

С поредното обаждане от Мемфис дойде новината, че момчето е излязло от операционната, бори се за живота си и все още отчаяно се нуждае от кръв. Когато вестта стигна до мъжете, които се мотаеха отвън на алеята, вече изглеждаше очевидно, че клетият Бейли ще умре всеки момент, ако най-скъпите му хора не се втурнат към болницата, за да им изпомпат вените.

Моментално се появи и герой. Казваше се Уейн Агнър, но още от малък всички му викаха Аги. Представи се за пръв приятел на Бейли. Заедно с баща си държеше автосервиз и гъвкавото работно време му позволяваше да отскочи набързо до Мемфис. Освен това разполагаше със собствен пикап — додж последен модел — и твърдеше, че познава Мемфис като малкия си джоб.

— Мога да потегля още сега — гордо заяви Аги и из къщата плъзна слух, че се организира пътуване.

Една от жените малко успокои страстите, като обясни, че ще трябват повечко доброволци, защото болницата взема само по половин литър от всеки кръводарител.

— Няма как да дадеш пет литра — обясни тя.

Малко от тях бяха давали кръв и мисълта за игли и маркучи стресна мнозина. Над къщата и предния двор се възцари тишина.

Угрижените съседни, които само преди миг бяха тъй близки с Бейли, почнаха да се отдръпват.

— И аз ще отида — рече накрая друг младеж и всички моментално го обсипаха с поздравления.

Казваше се Калвин Мар и също не се притесняваше от работното време, но по друга причина — беше уволнен от фабриката за обувки в Клантън и караше на социални помощи. Ужасно се боеше от игли, но го привличаше романтичната възможност да види Мемфис за пръв път. За него щеше да бъде чест да стане кръводарител.

Идеята да си има спътник даде на Аги кураж да подхвърли предизвикателството:

— Някой друг?

Чуха се разни възклицания, но повечето мъже изведнъж проявиха засилен интерес към вида на обувките си.

— Ще идем с моя пикап и аз ще платя бензина — добави Аги.

— Кога тръгваме? — попита Калвин.

— Незабавно — каза Аги. — Случаят е спешен.

— Точно така — подхвърли някой.

— Ще пратя Роджър — предложи един застаряващ джентълмен и думите му бяха посрещнати с мълчалив скептицизъм.

Въпросният Роджър, който в момента отсъстваше, нямаше проблеми с работното време, защото никъде не се задържаше на работа. Беше напуснал гимназията и имаше богат опит с алкохола и наркотиците. Иглите определено не биха го уплашили.

Въпреки че мъжете като цяло нямаха много ясна представа за кръвопреливането, самата идея някой да пострада тъй тежко, че да опре до кръв от Роджър, беше трудна за смилане.

— Да не си решил да умориш Бейли? — промърмори един от тях.

— Роджър ще го направи — заяви гордо бащата.

Основният въпрос беше дали е трезвен. Битките на Роджър с порока бяха широко известни и коментирани в Бокс Хил. Обикновено се знаеше кога е извън строя и кога не.

— Тия дни е в добра форма — добави бащата, макар да личеше, че сам не си вярва.

Но напрегнатият момент не оставяше място за съмнения и накрая Аги попита:

— Къде е?

— У дома.

Естествено. Роджър винаги си беше у дома. Къде да ходи?

За броени минути жените приготвиха голяма кутия със сандвичи и друга храна. Аги и Калвин бяха обсипани с прегръдки, поздравления и суетня, сякаш заминаваха да защитават родината. Когато потеглиха да спасяват живота на Бейли, всички стояха на алеята и махаха за сбогом на доблестните младежи.

Роджър чакаше до пощенската кутия пред дома си. Когато пикапът спря, той се наведе към страничния прозорец и попита:

— Ще нощуваме ли там?

— Не сме предвидили нощувка — каза Аги.

— Добре.

След оживено обсъждане в крайна сметка решиха Роджър, който беше една торба кокали, да седне по средата между Аги и Калвин, много по-едри и закръглени. Сложиха кутията с храната в скута му и още преди да изминат първия километър извън Бокс Хил, той вече разопаковаше сандвич с пуешко. Беше на двацет и седем, най-възрастен от тримата, но изглеждаше доста по-стар. Зад гърба си имаше три развода и безброй неуспешни опити да се отърве от пороците. Беше мършав и нервен и щом привърши първия сандвич, посегна за втори. Аги и Калвин се въздържаха — единият тежеше над сто и десет килограма, другият някъде към сто и двацет. А и през последните два часа бяха изпразнили доста тенджери в дома на Бейли.

Най-напред подхванаха разговор за пострадалия, когото Роджър почти не познаваше, но Аги и Калвин му бяха съученици. Тъй като и тримата бяха ергени, темата скоро се отклони от инцидента и малко по малко стигна до секса. Аги имаше приятелка и твърдеше, че се радва на пълноценна романтична връзка. Роджър бе спал с всичко живо и вечно дебнеше за още. Срамежливият Калвин — на двацет и една години — все още беше девствен, но за нищо на света не би го признал. Измисли си две-три авантюри, без да влиза в подробности и така остана в играта. И тримата лъжеха най-безсрамно, и си го знаеха.

Когато навлязоха в окръг Полк, Роджър каза:

— Отбий при „Блу Дот“ да пусна една вода.

Аги спря до колонката за бензин пред един магазин и Роджър изтича вътре.

— Как мислиш, дали е трезвен? — попита Калвин, докато чакаха.

— Така твърди баща му.

— И той е един лъжец...

Както можеше да се очаква, след броени минути Роджър изскочи с шест бири.

— Олеле — рече Аги.

След като отново се настаниха, пикапът напусна покрития с чакъл паркинг и продължи по шосето.

Роджър извади кутия бира и я предложи на Аги, но той отказа.

— Не, благодаря. Карам.

— Не можеш ли да пиеш, когато караш?

— Не и тази вечер.

Роджър поднесе кутията към Калвин.

— Ами ти?

— Не, благодаря.

Роджър отвори бирата и изгълта половината на един дъх.

— Момчета, да не сте на терапия или нещо такова?

— Мислех, че си спрял пиенето — рече Аги.

— Вярно. Непрекъснато го спирам. Много е лесно.

Сега Калвин държеше кутията с храна и от скука почна да гризе голяма овесена курабийка. Роджър пресуши първата кутия и я подаде на Калвин.

— Изхвърли я, ако обичаш.

Калвин свали стъклото и метна кутията в каросерията на пикала. Още преди да затвори прозореца, Роджър посегна за нова кутия. Аги и Калвин се спогледаха нервно.

— Може ли да даваш кръв, ако си пил? — попита Аги.

— Естествено, че може — заяви Роджър. — Много пъти съм го правил. А вие давали ли сте кръв?

Аги и Калвин неохотно признаха, че не са, и това вдъхнови Роджър да опише процедурата.

— Карат те да легнеш, защото повечето хора припаднат. Проклетата игла е толкова голяма, че сума ти народ забелва очите, като я види. Стягат ти бицепса с дебел гумен маркуч, после сестрата почва да ти опипва ръката, за да търси най-голямата вена. В деветдесет на сто от случаите забива иглата встрани от вената — адски боли — и се

извинява, а ти я ругаеш тихичко. Ако имаш късмет, от втория път улучва вената и тогава кръвта шурва по маркуча към найлонова торбичка. Всичко е прозрачно, тъй че виждаш собствената си кръв. Направо се изненадваш колко е тъмна, почти кафеникава. Цяла вечност минава, докато се източи половин литър, и тя неизменно държи иглата във вената ти.

Той надигна бирата, доволен от разказа си за ужасиите, които ги чакат.

Няколко километра пътуваха мълчаливо.

Когато втората кутия свърши, Калвин я метна отзад, а Роджър отвори трета.

— Бирата много помага — обясни Роджър и облиза устни. — Разрежда кръвта и така всичко минава по-бързо.

Започваше да става ясно, че възнамерява да приключи с шестте бири в най-кратък срок. Аги си помисли, че би било разумно да му намалят дажбата. Беше чувал доста истории за страховитото пиянство на Роджър.

— Ще взема една — каза той и Роджър бързо му я подаде.

— Май и аз ще се престраша — обади се Калвин.

— Това вече е приказка — одобри Роджър. — Не обичам да пия без компания. Правят го само истинските пияници.

Аги и Калвин съвестно отпиха от бирата, а Роджър продължи да надига своята. Когато и шестата свърши, той незабавно обяви:

— Трябва да пусна една вода. Спри до „Барбекюто на Къли“.

Навлизаха в малкото градче Ню Гроув и Аги взе да се чуди колко ще трае пътуването. Щом спряха, Роджър изтича зад заведението да се облекчи, после влезе вътре и донесе още шест бири. Когато оставиха Ню Гроув зад гърба си, тримата отвориха по една кутия и продължиха по тясното шосе.

— Виждали ли сте стриптийз клубовете в Мемфис? — попита Роджър.

— Никога не съм бил в Мемфис — призна си Калвин.

— Сигурно се майтапиш.

— Не.

— Ами ти?

— Да, ходил съм в един — гордо заяви Аги.

— В кой?

— Не му помня името. Всичките са еднакви.

— Много грешиш — рязко възрази Роджър и пресуши почти цяла кутия. — В някои има страхотни мацки с убийствени тела, други наемат крайпътни курви, които са пълни дървета.

Изказването стана повод за дълга дискусия относно историята на узаконения стриптийз в Мемфис, или поне както си я представяше Роджър. В началото момичетата можели да свалят от себе си всичко до последната дантелка, да скочат на масата ти и да затанцуват с такива съблазнителни извивки и врътки, че да станеш разноглед. Музиката била надута до дупка, светлините мигали бясно и момчетата преграквали от крясъци. После обаче законите се променили и прашките станали задължителни, но в някои клубове ги пренебрегвали. Танците върху маса се превърнали в танци в скута, което пък породило нови закони за физическите контакти с момичетата. След като приключи с историческата част, Роджър светкавично изреди имената на пет–шест клуба, които претендираше да познава добре, после добави впечатляващ коментар за качествата на танцьорките. Описанието включваше цветисти подробности, тъй че, когато свърши, другите двама се нуждаеха от по още една бира.

Калвин, който почти не беше докосвал женска плът, се прехласна от разговора. Освен това броеше колко бири е изпил Роджър и когато бройката стигна шест — за около час, — му се прииска да каже нещо. Но премълча и продължи да слуша своя врял и кипял спътник, който явно притежаваше неутолима жажда за бира и можеше да се налива, докато описваше голите момичета с изумителни подробности.

Накрая разговорът се върна там, откъдето беше започнал. Роджър каза:

— Като приключим в болницата, сигурно ще имаме време да отскочим до „Десперадо“. Нали разбирате, колкото за едно питие и може би два-три танца на масата.

Аги караше с отпусната дясна ръка върху волана, а в лявата стискаше кутийка бира. Взираше се в пътя и не реагира на предложението. Приятелката му щеше да се разкреци и да го замери с каквото ѝ падне подръка, ако чуеше, че е харчил пари да зяпа голи танцьорки. Калвин обаче силно се развълнува.

— На мен ми звучи добре — рече той.

— Ами да — каза накрая и Аги от немай-къде. Насреща идваше кола и точно преди да се разминат, той неволно докосна с лявата гума жълтата осева линия. После веднага зави надясно. Другата кола рязко свърна встрани.

— Това беше ченге! — викна Аги.

Двамата с Роджър се обърнаха назад. Другата кола бе набила спирачки и стоповете ѝ светеха.

— Адски си прав — рече Роджър. — Дай газ!

— Тръгва след нас — съобщи уплашено Калвин.

— Сини светлини! Сини светлини! — изпищя Калвин. — Ах, мамка му!

Аги инстинктивно настъпи педала и големият додж се понесе с рев по нагорницето.

— Сигурен ли си, че не бъркаме? — попита той.

— Мълчи и карай, по дяволите — кресна Роджър.

— Тук е пълно с бирени кутии — добави Калвин.

— Но аз не съм пиан — възрази Аги. — Бягството само влошава нещата.

— Вече бягаме — каза Роджър. — Сега важното е да не ни хванат.

След тия думи той изгълта поредната бира, сякаш щеше да му е за последно.

Пикапът излезе на дълга права отсечка и вдигна сто и трийсет, после сто и четирийсет.

— Ама и той кара бързо — каза Аги, като надникна в огледалото, и пак се втренчи напред. — Пуснал е сините светлини, да го вземат дяволите.

Калвин свали страничното стъкло и предложи:

— Дайте да изхвърлим бирите!

— Не! — изписка Роджър. — Да не си откачил? Не може да ни настигне. По-бързо, по-бързо!

Пикапът прелетя над един малък хълм и едва не се отдели от асфалта, после с вой на гумите направи остър завой и задницата поднесе леко, но достатъчно, за да извика Калвин:

— Ще се претрепем.

— Млъквай! — кресна Роджър. — Оглеждайте се за отклонение. Ще се укрием.

— Ето пощенска кутия — каза Аги и натисна спирачките.

Полицаят беше на няколко секунди зад тях, но още не се виждаше. Те рязко завиха надясно и фаровете на пикапа осветиха малка селска къща, закътана под вековни дъбове.

— Изгаси светлините — нареди Роджър, сякаш неведнъж бе попадал в подобна ситуация.

Аги изключи двигателя и фаровете, тихичко продължи по късия черен път и спря до друг пикап, само че форд, собственост на мистър Бъфорд М. Гейтс с адрес Шосе 5, Оуънсвил, Мисисипи.

Патрулната кола прелетя покрай тях с мигащи светлини, но сирената още не виеше.

Къщата, която бяха избрали, тънеше в мрак и тишина. Очевидно не я пазеха кучета. Не светеше дори лампата на верандата.

— Добра работа свърши — рече тихичко Роджър, когато успяха отново да си поемат дъх.

— Извадихме късмет — прошепна Аги.

Гледаха напред, заслушаха се към шосето и след няколко минути блажена тишина единодушно решиха, че наистина са извадили късмет.

— Колко трябва да висим тук? — попита накрая Калвин.

— Не много — отвърна Аги, докато гледаше прозорците на къщата.

— Чувам кола — каза Калвин и тримата се снишиха.

След секунди патрулната кола прелетя в обратна посока. Светлините мигаха, но сирената все още мълчеше.

— Тоя нещастник ни търси — промърмори Роджър.

— Много ясно, че ще ни търси — заяви Аги.

Когато бученето на полицейската кола заглъхна в далечината, в доджа бавно се надигнаха три глави и Роджър каза:

— Трябва да пусна една вода.

— Не тук — рече Калвин.

— Отвори вратата — настоя Роджър.

— Не можеш ли да почакаш?

— Не.

Калвин бавно отвори вратата, слезе, после остана да гледа как Роджър се промъква на пръсти до форда на мистър Гейтс и пуска струя върху дясната предна гума.

За разлика от своя съпруг мисис Гейтс имаше лек сън. Беше сигурна, че е чула нещо навън, и когато съвсем се събуди, убеждението ѝ стана още по-твърдо. Бъфорд хъркаше от един час, но накрая тя успя да го изтръгне от дрямката. Той бръкна под леглото и грабна ловната пушка.

Роджър все още уринираше, когато в кухнята се появи светлина. И тримата я видяха веднага.

— Бягайте! — изсъска Аги през прозореца и завъртя ключа на двигателя.

Калвин се хвърли в колата, мърморейки: „Карай, карай, карай!“, а Аги превключи на задна и натисна газта. Роджър дръпна панталона си нагоре и се запрепъва към доджа. Метна се в каросерията и тежко тупна сред празните бирени кутии. После се хвана здраво, докато пикапът летеше заднешком по отклонението към пътя. Беше стигнал до пощенската кутия, когато лампата на верандата светна. Докато излизаше на асфалта, входната врата бавно се отвори и някакъв старец блъсна мрежата против комари.

— Има пушка — рече Калвин.

— Кофти работа — каза Аги, превключи рязко и полетя напред с мръсна газ.

Отърваха се. След около километър и половина Аги зави по един тесен селски път и изключи двигателя. Тримата слязоха да се разтъпчат и се посмяха на благополучието измъкване. Смееха се нервно и полагаха големи усилия да повярват, че не са се уплашили. Разсъждаваха къде ли е полицаят в момента. Изчистиха каросерията и захвърлиха бирените кутии в канавката. Минаха десет минути, а от полицая все още нямаше следа.

Накрая Аги изрече очевидното:

— Трябва да стигнем до Мемфис, момчета.

По-заинтригуван от „Десперадо“, отколкото от болницата, Калвин добави:

— Така си е. Става късно.

Изведнъж Роджър застина наред пътя и каза:

— Изтървал съм си портфейла.

— Какво?

— Изтървал съм си портфейла.

— Къде?

— Където бяхме спрели. Сигурно е изпаднал, докато пикаех.

По всяка вероятност в портфейла на Роджър нямаше нищо ценно — нито пари, нито шофьорска книжка, нито кредитни или клубни карти, с две думи нищо полезно, освен може би някой стар презерватив. Аги едва не попита: „Какво има вътре?“ Но се въздържа, защото Роджър със сигурност щеше да заяви, че портфейлът му е претъпкан с ценности.

— Трябва да си го взема — заяви той.

— Сигурен ли си? — попита Калвин.

— Вътре са ми парите, шофьорската книжка, кредитните карти, всичко.

— Ама старецът има пушка.

— А като изгрее слънцето, старецът ще намери портфейла ми, ще позвъни на шерифа, той пък ще се обади на шефа си и работата ни е спукана. Много си тъп, да знаеш.

— Поне не си губя портфейла.

— Прав е — каза Аги. — Той трябва да го вземе.

Другите двама забелязаха, че натърти на „той“ и изобщо не спомена думата „ние“.

— Не те е страх, нали, хлапе? — обърна се Роджър към Калвин.

— Хич даже не ме е страх, щото няма да ходя там.

— Аз пък си мисля, че те е страх.

— Стига сте се карали — намеси се Аги. — Ето какво ще направим. Ще изчакаме старецът да си легне, после тихичко потегляме обратно по пътя, приближаваме къщата и спираме, но не много близо, ти се промъкваш до там, прибираш портфейла си и дим да ни няма.

— Бас държа, че в портфейла му няма нищо — каза Калвин.

— Аз пък бас държа, че вътре има повече пари, отколкото в твоя — отвърна Роджър, докато посягаше за нова бира.

— Стига сте се карали — повтори Аги.

Постояха до пикапа, като пиеха бира и гледаха пустото шосе в далечината. След петнайсет минути, които им се сториха цял час, Аги и Калвин се качиха отпред, а Роджър в каросерията. На триста-четиристотин метра от къщата Аги спря на една равна отсечка от шосето. Изключи двигателя, за да чуят, ако се зададе кола.

— Не може ли по-близо? — попита Роджър, който бе слязъл и стоеше отвън.

— Съвсем наблизо е, зад завоя — рече Аги. — Ако се приближа още, старецът ще ни чуе.

Тримата се загледаха към тъмното шосе. Лунният сърп надничаше иззад облаците.

— Имаш ли пистолет? — попита Роджър.

— Имам — отвърна Аги. — Само че няма да го получиш. Просто се промъкваш до къщата и обратно. Лесна работа. Старецът вече спи.

— Нали не те е страх? — услужливо добави Калвин.

— Не, по дяволите.

С тия думи Роджър изчезна в мрака. Аги включи двигателя и без да пали фаровете, обърна колата към Мемфис. Отново спря двигателя, двамата свалиха страничните стъкла и зачакаха.

— Той изпи осем бири — тихо каза Калвин. — Пиян е като мотика.

— Роджър държи на пиене.

— Да, има тренинг. Но може тоя път старецът да го гръмне.

— Нямам нищо против, само че тогава ще ни хванат.

— Защо изобщо го поканихме да дойде?

— Млъквай. Трябва да се послушваме за коли.

Когато видя пощенската кутия, Роджър слезе от пътя. Скочи в канавката и ниско приведен, се прокрадна през една леха със зелен фасул близо до къщата. Ако старецът още дебнеше, щеше да наблюдава шосето, нали така? Роджър хитро реши да се промъкне изотзад. Всички лампи бяха изгаснали. Къщата беше спокойна и тиха. Не помръдваше жива душа. В сянката на дъбовете Роджър пролази по мократа трева, докато видя форда. Спря зад бараката за инструменти, пое си дъх и осъзна, че отново му се пикае. Не, каза си той, това ще почака. Гордееше се със себе си — беше стигнал до тук без никакъв шум. После изведнъж го обзе страх — какви ги вършеше, по дяволите? Дълбоко въздъхна, приведе се ниско и продължи мисията. Когато фордът остана между него и къщата, той падна на четири крака и заопипва ситния чакъл в края на алеята.

Роджър се движеше бавно, защото чакълът хрущеше под тежестта му. Изруга, когато ръцете му се навлажниха близо до дясната предна гума. Най-сетне напипа портфейла си, ухили се и бързо го

натъпка в десния заден джоб на дънките. Спря, пое си дълбоко дъх и започна тихо да се оттегля.

В тишината мистър Бъфорд Гейтс чуваше всякакви звуци — някои истински, други въображаеми, плод на обстоятелствата. Из окръга се бяха навъдили елени и той си помисли, че може би пак обикалят да търсят трева и диви плодове. После чу нещо различно. Бавно се изправи от скривалището си на страничната веранда, вдигна пушката към небето и гръмна два пъти срещу луната — ей така, за всеки случай.

В пълната тишина на късната вечер пушката изтреця като артилерийско оръдие и двата страховити гърмежа отекнаха на километри.

След изстрелите някъде немного далеч на шосето внезапно изскърцаха гуми и поне за Бъфорд тия звуци напълно съвпадаха с другите, които бе чул пред къщата си преди двайсетина минути.

Още се навъртат наоколо, помисли си той.

Мисис Гейтс отвори вратата на верандата и прошепна:

— Бъфорд!

— Май още са тук — каза той и презареди ловната пушка.

— Видя ли ги?

— Може би.

— Как така може би? По какво стреляш?

— Я се прибирай вътре, ако обичаш!

Вратата се затръшна.

Облян в пот, Роджър лежеше със затаен дъх под форда, стискаше слабините си и се чудеше дали да се вкопчи в нещо над него, или да се измъкне с пълзене по чакъла. Но не помръдваше. Гърмежите още кънтяха в ушите му. Скърцането на гуми го накара да изругае страхливите си приятели. Не смееше дори да диша.

Чу как вратата пак се отваря и жената каза:

— Ето ти фенерче. Дано поне с него да видиш по какво стреляш.

— Не дрънкай, а се прибирай и позвъни на шерифа.

Затръшнатата врата заглуши гласа на жената. След около минута тя се върна.

— Обадох се. Казаха, че Дъдли патрулира наоколо.

— Донеси ми ключовете от пикапа — нареди старецът. — Ще отида да огледам шосето.

— Не бива да караш нощем.

— Млъквай и ми донеси проклетите ключове.

Вратата пак се затръшна. Роджър се опита да излази заднешком, но ситният чакъл вдигаше прекалено много шум. Понечи да пропълзи напред, към гласовете, но хрущенето пак се оказа твърде силно. Затова реши да изчака. Ако пикапът потеглеше назад, щеше да изчака до последната секунда, докато предната броня мине над него, да се хване за нея и да я остави да го придърпа няколко метра, преди да скочи и да хукне из тъмното. И да го видеше старецът, му трябваша поне няколко секунди, за да спре, да вземе пушката и да го подгони. Дотогава той щеше да е изчезнал в гората. Планът не беше лош и имаше някакъв шанс да проработи. От друга страна, можеше като нищо да бъде прегазен, повлечен по шосето или чисто и просто застрелян.

Бъфорд слезе от страничната веранда и зашари насам-натам с фенерчето. Мисис Гейтс се провикна откъм вратата:

— Скрих ключовете ти. Не бива да караш нощем.

Браво, маце, помисли си Роджър.

— Дай ми проклетите ключове.

— Скрих ги.

Бъфорд сърдито мърмореше в тъмното.

Доджът измина няколко километра с бясна скорост. Накрая Аги понамали и каза:

— Знаеш ли, трябва да се върнем.

— Защо?

— Ако са го гръмнали, ще трябва да обясним какво е станало и да уредим подробностите.

— Дано са го гръмнали, а ако е така, значи не може да говори. Щом не може да говори, няма как да ни накисне. Да отиваме в Мемфис.

— Не.

Аги зави обратно и мълчаливо подкара пикапа към същия селски път, където бяха спрели преди. Слязоха до някакъв плет, седнаха на предния капак и се замислиха какво да правят. Не след дълго чуха сирена и видяха как по шосето бързо преминават сини светлини.

— Ако последва линейка, здравата сме загазили — каза Аги.

— Роджър също.

* * *

Когато чу сирената, Роджър се паникьоса. Но с приближаването ѝ осъзна, че тя ще заглуши донякъде шума от бягството му. Напипа един камък, пролази настрани и го метна напосоки към къщата. Камъкът улучи нещо, мистър Гейтс възкликна: „Какво беше това?“, и изтича обратно към страничната веранда. Роджър изпълзя като змия изпод пикапа, мина през прясното петно от урина и продължи да лази по влажната трева чак до един висок дъб. Добра се до него точно когато на сцената с гръм и трясък пристигна помощник-шерифът Дъдли. Патрулната кола наби спирачки и рязко свърна по алеята сред облаци прах и чакъл. Суматохата спаси Роджър. Докато мистър и мисис Гейтс тичаха да посрещнат Дъдли, Роджър изчезна в мрака. След секунди се озова зад ивица храсти, после подмина някакъв стар хамбар и потъна в нива с фасул. Мина половин час.

Аги каза:

— Мисля, че просто трябва да се върнем в къщата и да им разправим всичко. Така поне ще знаем дали е жив.

Калвин възрази:

— Няма ли да ни лепнат съпротива при арест, а отгоре на всичко и шофиране в нетрезво състояние?

— А ти какво предлагаш?

— Полицаят сигурно вече си е тръгнал. Щом няма линейка, значи Роджър е жив и здрав, където и да се намира в момента. Бас държа, че се спотайва някъде. Предлагам да минем веднъж край къщата, да огледаме хубавичко и после да подкараме към Мемфис.

— Струва си да опитаме.

Скоро зърнаха Роджър да куцука край пътя в посока към Мемфис. След като си размениха по няколко остри думи, решиха да продължат. Роджър зае средното място, а Калвин се настани до вратата. Няколко километра по-нататък той свали страничното стъкло, а след още няколко Роджър попита:

— Защо не вземеш да вдигнеш това стъкло?

— Трябва ни чист въздух — обясни Калвин.

Спряха да купят още шест бири, за да успокоят нервите си, и след няколко глътки Калвин попита:

— Онзи по теб ли стреля?

— Откъде да знам — рече Роджър. — Изобщо не го видях.

— Прогърмя като топ.

— Да го беше чул от моето място.

При тия думи Аги и Калвин се развеселиха и избухнаха в смях. Роджър, вече с отпуснати нерви, намери смеха им за заразителен и скоро тримата се кикотеха на стареца с пушката и жена му, която навярно беше спасила живота на Роджър, като бе скрила ключовете от пикапа. А мисълта как помощник-шериф Дъдли продължава да снове по шосето с мигащи светлини ги накара да се разсмеят още по-силно.

Аги караше по селските пътища, а когато един от тях пресече магистрала 78 близо до Мемфис, те бързо се изкачиха на нея и навлязоха в оживеното движение.

— Отпред има паркинг за камиони — каза Роджър. — Трябва да се измия.

От магазинчето на паркинга той си купи бейзболна шапка и тениска с емблема на НАСКАР, след което отскочи до тоалетната да измие лицето и ръцете си. Когато се върна в пикапа, Аги и Калвин бяха впечатлени от промяната. Отново потеглиха с пълна скорост към ярките светлини, които вече блестяха на хоризонта. Наближаваше десет вечерта.

Билбордовете ставаха все по-големи, по-ярки и по-чести. Макар че от един час насам не бе ставало дума за „Десперадо“, момчетата изведнъж си припомниха за заведението, когато зърнаха привлекателната снимка на млада жена, готова всеки момент да изхвъркне от малкото си дрешки. Името ѝ беше Тифани, а лукавата ѝ усмивка посрещаше колите по пътя от грамаден билборд, рекламиращ „Десперадо — клуб за джентълмени с най-надарените стриптийзърки в целия Юг“. Доджът значително намали скоростта.

Голите ѝ крака изглеждаха дълги цял километър, а оскъдното ѝ облекло очевидно бе създадено така, че да се смъква за секунди. Имаше буйна руса коса, плътни червени устни и изпепеляващ поглед. Самата мисъл, че тя работи на броени километри от там и те могат да спрат да я видят на живо, бе потресаваща.

След като доджът пак ускори, за няколко минути се възцари тишина. Накрая Аги каза:

— Май ще е най-добре да идем в болницата. Бейли може вече да е умрял.

За пръв път от няколко часа насам споменаваха Бейли.

— Болницата работи цяла нощ — каза Роджър. — Да не мислиш, че нощем затварят и пращат народа да си ходи?

За да изрази подкрепата си, Калвин намери това за забавно и се включи във всеобщия буен кикот.

— Значи искате първо да отскочим до „Десперадо“, а? — попита подканящо Аги.

— Защо не? — рече Роджър.

— Защо пък не — додаде Калвин, докато отпиваше бира и опитваше да си представи как Тифани изпълнява служебните си задължения.

— Ще спрем там за час, а после отиваме право в болницата — добави Роджър. За човек на десет бири говореше удивително ясно.

Биячът пред входа ги огледа подозрително.

— Покажи някакъв документ — изръмжа той на Калвин, който беше на двасет и една, но изглеждаше по-млад.

Аги си изглеждаше на възрастта. Роджър беше на двасет и седем, но спокойно можеше да мине за четирийсетгодишен.

— Мисисипи, а? — рече биячът с нескрита неприязън към гражданите на този щат.

— Аха — потвърди Роджър.

— Десет долара куверт.

— Само защото сме от Мисисипи ли? — попита Роджър.

— Не, умнико, всички плащат куверт. Ако не ти харесва, скачай на трактора и си върви у дома.

— С всички клиенти ли си толкова любезен? — попита Аги.

— Да.

Те отстъпиха встрани, събраха глави и обсъдиха въпроса за куверта и дали да останат. Роджър обясни, че наблизо има друг клуб, но предупреди, че и там вероятно ще ги изръсят с подобна такса за вход. Докато си шушукаха и разсъждаваха, Калвин се опита да надникне през вратата, за да зърне Тифани. Той гласува да останат и в крайна сметка решението бе взето единодушно.

След влизането бяха огледани от двама по-яки и намръщени биячи, които ги отведоха в главната зала с кръгла сцена в средата. На нея в момента имаше две млади дами, бяла и чернокожа. И двете бяха голи и се въртяха във всички посоки.

Като ги видя, Калвин замръзна. Моментално забрави за десетте долара вход.

От масата им до сцената нямаше и двайсет метра. Клубът беше пълен наполовина с млади работници и фермери. Явно не само те бяха селяци. Сервитьорката беше по прашки и когато изникна пред тях с краткото: „Какво ще поръчате? Минимум три питиета“, Калвин едва не припадна. Никога не бе виждал толкова разголена плът.

— Три питиета? — повтори Роджър, опитвайки да я погледне в очите.

— Точно така — отсече тя.

— Колко е една бира?

— Пет долара.

— И трябва да поръчаме три?

— По три на човек. Такива са правилата. Ако не ви харесват, разправяйте се с биячите.

Тя кимна към вратата, но тримата не откъснаха погледи от гърдите ѝ.

Поръчаха си по три бири и огледаха обстановката. Сега на сцената се въртяха четири танцорки под мощните звуци на рап музика, която разтърсваше стените. Сервитьорките сновяха между масите много пъргаво, защото, ако се забавеха, някой можеше да ги опипа. Мнозина от клиентите бяха пияни и буйни и не след дълго дойде ред на танците върху маса. Една сервитьорка се покатери на съседната маса и започна обичайния си номер, а група шофьори тъпчеха банкноти в прашките ѝ. Скоро те се отрупаха със зелени хартийки.

Върху поднос пристигнаха девет високи и много тънки чаши със светла бира, разредена дотам, че приличаше на блудкава лимонада.

— Четирийсет и пет долара — каза сервитьорката и думите ѝ предизвикаха паническо и продължително претърсване на джобовете и портфейлите. Накрая събраха парите.

— Още ли изпълнявате танци в скута? — попита Роджър.

— Зависи — отвърна сервитьорката.

— Той никога не е пробвал — каза Роджър и посочи Калвин, чието сърце замръзна.

— Двайсет долара — отсече тя.

Роджър изрови от джоба си дващсетачка и след секунди Амбър седеше в скута на Калвин, който със своите сто и дващсет килограма можеше да осигури терен за цяла танцова трупа. Под гърмящата музика Амбър подскачаше и се кълчеше, а Калвин просто затвори очи и се зачуди каква ли е истинската любов.

— Погали й краката — посъветва го опитният Роджър.

— Не може да пипа — строго заяви Амбър, макар че в същото време задникът ѝ беше твърдо наместен между масивните бедра на Калвин.

Някакви грубияни от съседната маса зяпаха развеселено и скоро почнаха да обсипват Амбър с разни неприлични съвети, а тя полагаше всички усилия да задоволи публиката.

„Колко ще трае песента?“, питаше се Калвин. Широкото му плоско чело се обливаше в пот.

Изведнъж тя се завъртя, без да пропусне нито такт, загледа го и поне за минута Калвин държа в скута си красива и тръпнеща гола жена, чието лице бе на педя от неговото. Подобни преживявания променят човешкия живот. Калвин вече никога нямаше да бъде същият.

Уви, песента свърши, Амбър скочи и изтича да обслужва масите.

— Знаеш ли, по-късно можеш да я видиш — каза Роджър. — Насаме.

— Как така? — попита Аги.

— Отзад има стаички, където се срещаш с момичетата, след като им свърши смяната.

— Лъжеш.

Калвин все още мълчеше — напълно бе загубил дар слово и само зяпаше как Амбър обикаля из клуба и приема поръчки. А когато музиката прекъсна за малко, чу Роджър да казва, че Амбър може да бъде само негова в някаква прекрасна стаичка отзад.

Тримата отпихаха от разводнената бира и гледаха как идват още клиенти. Към единащсет заведението вече беше претъпкано, а на сцената и сред публиката се появиха нови танцьорки. Калвин наблюдаваше с дива ревност как Амбър танцува в скута на друг мъж

само на три метра от него. С известна гордост обаче забеляза, че тя се обърна с лице към онзи само за броени секунди. Ако беше тъпкан с пари, с радост щеше да ги напъха в прашките ѝ, за да танцува в скута му цяла нощ.

Парите обаче бързо се превръщаха в сериозен проблем. През поредната пауза между песните и стриптийзьорките безработният Калвин призна:

— Не съм сигурен още колко ще издържа тук. Много е скъпа бирата.

Бирата им в чаши от четвърт литър вече почти привършваше, а те бяха наблюдавали сервитьорките доста внимателно и знаеха, че празната стъклария не се задържаше по масите. От клиентите се очакваше да пият без задръжки, да дават щедри бакшиши и да хвърлят пари на момичетата за частни танци. Търговията с гола плът в Мемфис беше много доходна.

— И на мен ми останаха малко пари — каза Аги.

— Аз имам кредитни карти — рече Роджър. — Поръчай по още едно, докато отскоча да пусна една вода.

Той стана и за пръв път леко залитна, после изчезна сред дима и навалицата. Калвин махна с ръка на Амбър и поръча по още едно. Тя се усмихна и му намигна одобрително. Страшно му се искаше вместо тая мътна вода в чашите да получи повече физически контакт с момичето, но не бе съдено това да се случи. Мислено се закле да удвои усилията си в търсене на работа, да спести пари и да стане редовен клиент на „Десперадо“. За пръв път в краткия си живот Калвин имаше цел.

Аги зяпаше пода под празния стол на Роджър.

— Тъпакът пак го е изтървал — заяви той и вдигна протрития брезентов портфейл. — Вярваш ли, че има кредитни карти?

— Не.

— Дай да видим.

Аги се озърна, за да се увери, че няма следа от Роджър, и отвори портфейла. Вътре имаше изтекла карта за намаление от някакъв магазин и колекция от визитни картички — две на адвокати, две на фирми за плащане на съдебни гаранции, една на клиника за алкохолици и още една на някакъв съдебен надзорник. Зад тях се спотайваше грижливо сгъната банкнота от двайсет долара.

— Каква изненада — каза Аги. — Нито кредитни карти, нито шофьорска книжка.

— И без малко да го гръмнат заради това — добави Калвин.

— Той е идиот, не разбра ли?

Аги затвори портфейла и го сложи на стола на Роджър.

Бирата пристигна, след малко Роджър дойде и намери портфейла си. С общи усилия събраха четирийсет и пет долара плюс три за бакшиш.

— Можем ли да уредим един танц в скута с кредитна карта? — провикна се Роджър към Амбър.

— Не, само в брой — отвърна тя и ги заряза.

— Каква е кредитната ти карта? — попита Аги.

— Имам цяла камара — заяви Роджър като истински баровец.

Калвин, чиито слабини още изгаряха, гледаше как любимата му Амбър си проправя път сред тълпата. Аги също гледаше момичетата, но си мислеше и за времето. Нямахше представа колко време е необходимо, за да ти източат половин литър кръв. Наближаваше полунощ. И макар че се опитваше да се весели, неволно си представяше какъв скандал ще вдигне приятелката му, ако узнае за тази малка забегка.

Роджър бързо сдаваше багажа. Клепачите му провиснаха и главата му започна да клюма.

— Пийте — промърмори той с набъбнал език, като се опитваше да поддържа темпото, но вече всичко му се мерзелееше.

Между песните Калвин се разбърби с двама мъже от съседната маса и в хода на бързия разговор установи, че легендарната Тифани не работи в четвъртък вечер.

Когато бирата свърши, Аги заяви:

— Аз си тръгвам. Идвате ли с мен, момчета?

Роджър не можеше да стои прав, затова го вдигнаха от масата. Докато вървяха към вратата, Амбър мина край тях и попита Калвин:

— Напускаш ли ме?

Той кимна, защото нямаше сили да проговори.

— Моля те, върни се пак — изгука тя. — Симпатичен си ми.

Един от биячите сграбчи Роджър и помогна да го измъкнат навън.

— По кое време затваряте? — попита Калвин.

— В три след полунощ — отвърна биячът и посочи Роджър. — Само не идвайте с него.

— Слушай, къде е болницата? — попита Аги.

— Коя?

Аги погледна Калвин, Калвин погледна Аги и накрая стана ясно, че си нямат представа. Биячът чакаше нетърпеливо, след което каза:

— В тоя град има десет болници. Коя?

— Ами... най-близката — заяви Аги.

— Значи Лутеранската. Познаваш ли града?

— Естествено.

— Ясно. Караш по Ламар Авеню до Паркуей, после по Паркуей до Поплар Авеню, минаваш Източната гимназия и си там.

— Благодаря.

Биячът им махна с ръка и изчезна вътре. Те довлчиха Роджър до пикапа, метнаха го вътре и половин час кръстосваха Мемфис в отчаяни опити да открият Лутеранската болница.

— Сигурен ли си, че точно тя ни трябва? — попита Калвин на няколко пъти.

В зависимост от обстоятелствата Аги отговаряше с „да“, „естествено“, „вероятно“ и „разбира се“.

Когато се озоваха в центъра, Аги спря и потърси помощ от един таксиметров шофьор, който дремеше зад волана.

— Няма Лутеранска болница — заяви шофьорът. — Имаме Баптистка, Методистка, Католическа, Централна, „Милосърдие“ и още няколко, но не и Лутеранска.

— Знам, общо са десет.

— По-точно седем. Откъде си?

— От Мисисипи. Виж, къде е най-близката болница?

— „Милосърдие“ е на четири пресечки от тук по Юниън Авеню.

— Благодаря.

Откриха болница „Милосърдие“ и оставиха Роджър на седалката в безжизнено състояние. Тази градска болница беше основен приемен пункт за нощните жертви на престъпления, домашно насилие, полицейска стрелба, сблъсъци между банди, свръхдоза наркотици и катастрофи с пияни водачи. Почти всички от въпросните жертви бяха чернокожи. Около входа на спешното отделение гъмжеше от линейки и полицейски коли. Тълпи отчаяни роднини се лутаха из сумрачните

коридори да търсят близките си. Под звуците на писъци и крясъци Аги и Калвин изминаха километри в търсене на регистратурата. Накрая я откриха, сякаш нарочно забутана в дъното. Зад бюрото млада мексиканка дъвчеше дъвка и четеше списание.

— Приемате ли бели? — започна любезно Аги.

На което тя хладнокръвно отвърна:

— Кого търсите?

— Дошли сме да дадем кръв.

— Кръводаряването е нататък по коридора — посочи тя.

— Отворено ли е?

— Съмнявам се. За кого ще давате кръв?

— Тъъ... за Бейли — каза Аги и погледна безизразно Калвин.

Сестрата затрака по клавиатурата и погледна монитора.

— Малкото име?

Аги и Калвин се спогледаха навъсено. Нямаха представа.

— Мислех, че Бейли му е малкото име — каза Калвин.

— Аз пък мислех, че му е фамилията. Нали му викаха Бък?

— Да, ама фамилията на майка му е Колдуел.

— Колко пъти се е омъжвала?

Момичето следеше диалога със зяпнала уста. Аги я погледна и попита:

— Имате ли някого с фамилия Бейли?

Тя затрака, изчака и каза:

— Мистър Джеръм Бейли, на четирийсет и осем години, чернокож, с огнестрелна рана.

— Някой друг?

— Не.

— А мъж с малко име Бейли?

— Не ги водим по малко име.

— Защо не?

Престрелката между две улични банди бе започнала час по-рано в общинските жилища в Северен Мемфис. По някаква неизвестна причина тя се поднови на паркинга пред болница „Милосърдие“. Напълно загубил представа за света, Роджър бе изтръгнат от унеса, когато наблизко затрещяха изстрели. Мозъкът му се нуждаеше от една-

две секунди, за да реагира, но не след дълго той осъзна, че някой пак стреля по него. Надигна глава, погледна предпазливо през страничното стъкло и проумя, че няма представа къде се намира. Навсякъде имаше паркирани коли, наблизно се издигаше многоетажен паркинг, а в далечината мигаха червени и сини лампи.

Пак отекна стрелба, Роджър се приведе, загуби равновесие и се просна на пода, където трескаво зашари с ръце под седалката за някакво оръжие. Както всеки друг младеж от окръг Форд, Аги не би тръгнал никъде без защита и Роджър знаеше, че тук трябва да има пистолет. Откри го под шофьорската седалка — деветмилиметров автоматичен „Хъск“ с дванайсет патрона в пълнителя. Напълно зареден. Роджър стисна оръжието, погали го, целуна цевта и бързо свали страничното стъкло. Чу гневни гласове, после видя някаква кола със сигурност гангстерска — да се движи подозрително през паркинга.

Роджър стреля два пъти, не улучи нищо, но успя да промени стратегията на гангстерската престрелка. Доджът на Аги незабавно бе обсипан с автоматичен огън. Задното стъкло се пръсна, стъклени късчета се разпиляха из цялото купе и по дългата коса на Роджър, който пак се стовари на пода и запълзя да търси укритие. Измъкна се през лявата врата, сгъна се надве и хукна на зигзаг из сенките между редиците паркирани коли. Зад него отново се раздадоха гневни гласове, после още един изстрел. Той продължи да бяга с изгарящи от напрежение бедра и прасци, привел глава на нивото на гумите. Не успя да вземе завоя между две коли и се блъсна в предната броня на един стар кадилак. Поседя на асфалта, като се заслушваше, дишаше тежко, потеше се и ругаеше, но за щастие не кървеше. Бавно надигна глава, не видя преследвачи, но реши да не рискува. Продължи напред между паркираните коли, докато излезе на някаква улица. Приближаваше се кола, затова той пхна пистолета в джоба на панталона си.

Дори за Роджър бе очевидно, че тази част от града е военна зона. По прозорците имаше дебели решетки. Мрежестите огради бяха увенчани с бодлива тел. Страничните улици изглеждаха зловеци и мрачни и в миг на прояснение Роджър се запита: „Какво правя тук, по дяволите?“ Само пистолетът го пазеше да не изпадне в тотална паника. Той тръгна бавно по тротоара, обмисляйки каква стратегия да предприеме, и реши, че ще е най-добре да се върне в пикапа и да изчака приятелите си. Стрелбата бе спряла. Може би наоколо вече

имаше полицаи и положението ставаше безопасно. На тротоара зад него се раздадоха гласове и един бегъл поглед през рамо му разкри, че по улицата бързо се задава група чернокожи младежи. Роджър ускори крачка. Един камък падна наблизо и отскочи на пет–шест метра. Онези крещяха нещо. Той извади пистолета от джоба си, сложи пръст на спусъка и закрачи още по-бързо. Напред стана по-светло и когато зави зад ъгъла, се озова на малък паркинг пред денонощен магазин.

Точно пред магазина имаше кола, а до нея се караха бял мъж и бяла жена. Докато Роджър се приближаваше, мъжът замахна и стовари юмрук в лицето на жената. Звукът от жестокото кроше бе отвратителен. Роджър застина, когато замъгленият му ум осъзна какво става.

Но жената устоя на удара и контраатакува с невероятна комбинация. Най-напред с десен прав разби устните на мъжа, после се приведе и с ляв ъперкът смачка тестисите му. Той изпищя като жигосано добиче и се свлече, а Роджър пристъпи крачка напред. Жената погледна Роджър и пистолета му, после забеляза бандата, идваща по тъмната улица. В близките четири пресечки не се виждаше друг бял човек.

— Неприятности ли имаш? — попита тя.

— Да, струва ми се. А ти?

— Не ми е най-спокойната вечер. Имаш ли шофьорска книжка?

— Естествено — каза Роджър и едва не посегна пак за портфейла си.

— Да изчезваме.

Тя бутна Роджър зад волана и бързо се настани до него. Роджър даде газ и колата се понесе на запад по Поплар Авеню.

— Кой беше онзи там? — попита Роджър, като гледаше ту огледалото, ту улицата отпред.

— Моят дилър.

— Твоят дилър!

— Аха.

— И просто ще го зарежем?

— Защо не свалиш тоя пистолет? — попита тя.

Роджър погледна ръката си и осъзна, че все още стиска пистолета. Остави го на седалката между двамата. Жената моментално грабна оръжието, прицели се в него и нареди:

— А сега млъквай и карай.

* * *

Когато Аги и Калвин се върнаха при пикапа, полицията вече си беше отишла. Двамата зяпнаха при вида на пораженията и изругаха цветисто, щом разбраха, че Роджър е изчезнал.

— Взел ми е пистолета — каза Аги, след като провери под седалката.

— Тъпо копеле — повтаряше Калвин. — Дано да е пукнал.

Изчистиха стъклата от седалката и потеглиха, бързайки час по-скоро да се измъкнат от центъра на Мемфис. За момент обсъдиха дали да не потърсят Роджър, но вече им беше писнало от него. Мексиканката от регистратурата им бе обяснила как да стигнат до Централната болница, където имало най-голяма вероятност да открият Бейли.

Дежурната служителка в Централната болница им каза, че отделението за кръводаряване не работи нощем, ще бъде отворено в осем сутринта и категорично не приема кръв от лица, на които им личи, че са употребили алкохол. В момента в болницата нямало пациент с малко име или фамилия Бейли. След като жената приключи с тях, като по магия отнякъде изникна униформен пазач и ги помоли да напуснат. Те не възразиха и той ги придружи до изхода. Докато си пожелаваха лека нощ, Калвин го попита:

— Слушай, знаеш ли къде можем да продадем по половин литър кръв?

— На Уоткинс Стрийт има кръвна банка. Не е много далеч.

— Мислиш ли, че работи в момента?

— Да, отворено е цяла нощ.

— Как се стига до там? — попита Аги.

Той им посочи пътя, после каза:

— Само внимавайте. Там ходят всички наркомани, щом им потрябват пари. Опасно е.

Кръвната банка бе единственото място, което Аги откри от пръв път, и когато спряха на улицата до нея, двамата се надяваха да е затворено. Не беше. Приемната се оказа мърлява стая с редица

пластмасови столове и разхвърляни списания. Под масичката в ъгъла някакъв наркоман се беше свил на пода и изглеждаше така, сякаш умира. Зад бюрото седеше мъж със сурово лице и хирургически дрехи.

— Какво искате? — опита се да ги стресне той.

Аги се изкашля, отново погледна наркомана в ъгъла и успя да изтърси:

— Тук ли купувате кръв?

— Приемаме доброволно или срещу заплащане — обясни сдържано мъжът.

— Колко?

— Петдесет долара за половин литър.

За Калвин, останал само с шест долара и четвърт в джоба, сумата се равняваше на куверт, три разводнени бири и повторение на незабравимия танц на Амбър. За Аги с неговите осемнайсет долара и никакви кредитни карти сделката означаваше още едно бързо посещение в „Десперадо“ и достатъчно бензин, за да се прибере у дома. И двамата напълно бяха забравили за Бейли.

Подадоха им бланки. Докато ги попълваха, дежурният попита:

— Коя кръвна група сте?

Въпросът бе посрещнат с недоумение и от двамата доброволци.

— Коя кръвна група? — повтори той.

— От червената — каза Аги и Калвин се изхили гръмогласно.

Дежурният не оцени шегата.

— Да не сте пили, момчета? — попита той.

— Само по едно-две — отвърна Аги.

— Но няма да искаме надбавка за алкохола — бързо добави Калвин и двамата се запревиваха от смях.

— Кой размер игла предпочитате? — попита дежурният и веселието им моментално се изпари.

Подписаха клетвени декларации, че не страдат от алергии и заразни болести.

— Кой ще е пръв?

Никой от двамата не помръдна.

— Мистър Агнър — рече човекът, — последвайте ме.

Аги го последва през една врата към голяма квадратна стая с две легла от дясната страна и три от лявата. На първото легло отдясно лежеше едрогърда бяла жена по анцуг и туристически обувки. От

лявата ѝ ръка се спускаше маркуч към прозрачен найлонов плик, вече наполовина пълен с тъмnochервена течност. Аги погледна маркуча, плика, ръката и осъзна, че в кожата ѝ е забита игла. Той припадна и тежко се сгромоляса на плочките.

Седнал на пластмасов стол до изхода, Калвин нервно прелистваше някакво списание, без да изпуска от поглед умирация наркоман. Чу някакъв шум в съседната стая, но не му обърна внимание.

Свестиха Аги със студена вода и амоняк и той успя да пролази върху едно от леглата, където миниатюрна азиатка с маска на лицето започна да обяснява със силен акцент, че всичко ще бъде наред и няма за какво да се тревожи.

— Дръжте си очите затворени — повтаряше непрекъснато тя.

На Аги му се виеше свят.

— Всъщност не ми трябва петдесет долара — заяви той.

Тя не го разбра. Когато сложи до него подноса с инструментите, Аги им хвърли един поглед и пак му призля.

— Затворете очи, моля — каза азиатката, докато бършеше лявата му ръка със спирт, от чиято миризма му се повдигна. — Ще си вземете парите — добави тя.

Извади голяма черна превръзка, сложи я върху очите му и светът на Аги изведнъж потъна в пълен мрак.

Когато дежурният се върна, Калвин скочи нервно от стола.

— Последвайте ме — каза мъжът и Калвин се подчини безпрекословно.

Когато влезе в квадратната стая и видя от едната страна жената с туристическите обувки, а от другата Аги със странна превръзка на очите, той също припадна близо до мястото, където бе грохнал неговият приятел преди две-три минути.

— Кои са тия смешници? — попита жената с туристическите обувки.

— От Мисисипи са — отвърна дежурният, докато търпеливо стоеше над Калвин и го чакаше да се свести.

Студената вода и амонякът пак свършиха работа. Аги слушаше всичко изпод черния си саван.

В крайна сметка двете половинки кръв бяха източени. Сто долара минаха от ръка в ръка. В два и десет след полунощ надупченият от

куршуми додж спря на паркинга пред „Десперадо“ и двамата горди мъжкарри пристигнаха за последния час от купона. Олекнали откъм кръв, но напомпани с тестостерон, те платиха куверта, като се озъртаха за лъжливия бияч, който ги бе пратил да търсят Лутеранската болница. Нямаше го. Вътре тълпата бе оредяла, а момичетата изглеждаха уморени. На сцената се кълчеше застаряваща стриптийзърка.

Отведоха ги на маса близо до онази, където бяха седнали предния път, и, естествено, след броени секунди изникна Амбър.

— Какво ще поръчате, момчета? Минимум три питиета.

— Върнахме се — гордо събщи Калвин.

— Чудесно. Какво ще поръчате?

— Бира.

— Дадено — отвърна тя и изчезна.

— Май не ни помни — каза обидено Калвин.

— Извади двайсетачка и ще си спомни — рече Аги. — Нали няма да прахосваш пари за танц в скута?

— Може би.

— Ти си по-глупав от Роджър.

— Никой не може да бъде по-глупав от Роджър. Кой го знае къде е сега.

— Плува в реката с прерязано гърло.

— Какво ли ще каже баща му?

— Аз да бях, щях да кажа: „Това момче открай време си беше глупаво.“ Откъде да знам какво ще каже? Пука ли ти изобщо?

В другия край на залата някакви костюмари пиеха здравата. Единият пусна ръка около кръста на сервитьорката и тя бързо отскочи. Биячът веднага изникна, посочи човека и грубо нареди:

— Не пипай момичетата!

Костюмарите избухнаха в смях. Беше много забавно.

Щом Амбър им донесе шестте бири, Калвин нетърпеливо изтърси:

— Какво ще кажеш за един танц в скута?

Тя се навъси, после отговори:

— Може би по-късно. Много съм уморена.

И изчезна.

— Опитва се да ти спести парите — заяви Аги. Калвин бе покрусен. Часове наред бе преживявал отново и отново онзи сладостен

миг, когато Амбър възседна огромните му слабини и радостно се завъртя в такт с музиката. Можеше да я усети, да я пипне, дори да почувства аромата на нейния евтин парфюм.

Една едричка и поотпусната дама излезе на сцената и подхвана несръчен танц. Скоро се разсъблече, но не впечатли почти никого.

— Тая да не е от чистачките на заведението? — подхвърли Аги.

Калвин не му обърна внимание. Гледаше как Амбър снове из клуба. Определено се движеше по-бавно. Наближаваше време да се прибира.

За отчаяние на Калвин един от костюмарите подмами Амбър да му танцува в скута. Тя възвърна ентузиазма си и скоро се завъртя върху слабините му, а другите от компанията заподмятаха всевъзможни коментари. Обкръжиха я пияни зяпачи. Онзи, върху когото танцуваше, очевидно вече не се владееше. Нарушавайки както правилата на клуба, така и градските наредби на Мемфис, той посегна с две ръце и я сграбчи за гърдите. Това беше огромна грешка.

За част от секундата се случиха няколко неща едновременно. Проблесна светкавица на фотоапарат и някой се провикна:

— Отдел за борба с порока, арестувани сте!

В същото време Амбър скочи от скута на мъжа и се разкрещя нещо за мръсните му ръце. Тъй като държаха костюмарите под око, биячите мигновено се озоваха до масата. Две цивилни ченгета се втурнаха напред. Единият държеше фотоапарат, другият повтаряше:

— Отдел за борба с порока, отдел за борба с порока.

Някой изрева:

— Полиция!

Настана пълен хаос, отвсякъде се сипеха ругатни. Музиката замлъкна. Тълпата отстъпи назад. Ситуацията бе под контрол през първите няколко секунди, докато Амбър не се препъна в някакъв стол и не падна. Това я накара да се разпищи театрално, при което Калвин се хвърли в навалищата и нанесе първия удар. Замахна срещу баровеца, който бе опипал неговото момиче, и го фрасна в устата. В същия миг поне единайсет мъже, половината от които пияни, размахаха юмруци във всички посоки, без да подбират целта. Един бияч цапардоса здраво Калвин и Аги се намеси в схватката. Костюмарите бяхтеха напосоки по охраната, ченгетата и селските пришълци. Някой метна чаша бира и тя падна в другия край на залата, близо до масата на група застаряващи

рокери, които до този момент само насърчаваха с виковете всеки удар. Строшеното стъкло обаче ги разгневи. Те се хвърлиха в атака.

Двама униформени полицаи търпеливо чакаха пред „Десперадо“ да отведат жертвите на отдела за борба с порока и когато чува шумотеваница откъм салона, бързо влязоха вътре. Щом осъзнаха, че боята се е превърнал в истинска революция, те инстинктивно измъкнаха палките и се огледаха чий череп да потрошат. Аги бе първият и докато лежеше на пода, единият полицаи го преби жестоко. Наоколо се разбиваха чаши. Евтините маси и столове станаха на трески. Двама рокери грабнаха крака от столовете и атакуваха биячите. Мелето продължи да бушува, коалициите се променяха светкавично и подът се обсипа с тела. Броят на жертвите продължи да нараства, докато ченгетата и биячите не взеха надмощие и в крайна сметка сломиха съпротивата на костюмарите, рокерите и неколцина други, които се бяха включили във веселбата. Навсякъде имаше кръв по пода, по ризите и саката и най-вече по ръцете и физиономията.

Пристигна още полицията, после линейки. Аги лежеше в безсъзнание и бързо губеше намалелите си запаси от кръв. Санитарите се стреснаха от състоянието му и светкавично го набутаха в първата линейка. Откараха го в болница „Милосърдие“. Един от костюмарите също беше неадекватен след многобройните удари от полицейска палка. Качиха го на втората линейка. Калвин бе закопчан с белезници и вкаран на задната седалка на една полицейска кола, където му правеше компания разгневен мъж със сив костюм и бяла риза, подгизнала от кръв.

Дясното око на Калвин беше подпухнало и затворено, а с лявото той зърна доджа на Аги да стои осиротял на паркинга.

Пет часа по-късно Калвин най-после получи разрешение да се обади на майка си в Бокс Хил за нейна сметка от платен телефон в оръжния затвор. Без да навлиза в подробности, той обясни, че е арестуван и го обвиняват в нападение на полицаи, за което според един негов съкилийник се полагали до десет години, а Аги е в болница „Милосърдие“ с фрактура на черепа. Нямаше представа къде е Роджър. За Бейли не стана дума.

Вестта за обаждането се разнесе бързо и след един час група приятели потеглиха с кола за Мемфис да оценят щетите. Узнаха, че Аги е претърпял операция за премахване на съсирек от мозъка и че

също го обвиняват в нападение на полицай. Един лекар каза на близките, че ще го оставят в болницата поне седмица. Семейството му нямаше застраховка. Пикапът беше прибран от полицията, а процедурата по освобождаването му изглеждаше напълно неразбираема.

Роднините на Калвин научиха, че му е определена гаранция от петдесет хиляди долара — сума, каквато не можеха и да си представят. Ако не успеели да съберат пари за адвокат от Мемфис, щял да го представлява служебен защитник. Късно в петък следобед един чичо най-сетне получи разрешение да поговори с Калвин в затворническата стая за свиждания. Калвин носеше оранжев гащеризон и чехли за баня в същия цвят и изглеждаше ужасно. Лицето му беше мораво и подпухнало, с дясното око все още не виждаше. Беше изплашен, потиснат и избягваше да навлиза в подробности.

От Роджър все още нямаше вест.

След два дни в болницата Бейли се възстановяваше забележително. Десният му крак не беше смазан, а само счупен, останалите му травми се изчерпваха с дребни синини, драскотини и силни болки в гърдите. Работодателят му нае линейка и в събота по пладне Бейли потегли от Методистката болница право към дома на майка си в Бокс Хил, където го посрещнаха като освободен военнопленник. Минаха няколко часа, преди да чуе какви усилия са положили неговите приятели, за да дарят кръв.

Осем дни по-късно Аги си дойде да се възстановява у дома. Лекарите очакваха да оздравее напълно, но това нямаше да е скоро. Адвокатът му бе успял да сведе обвиненията до обикновен побой. С оглед на нанесените от полицаите поражения изглеждаше най-разумно да оставят Аги на мира. Приятелката му намина, но само за да прекрати връзката им. Легендата за пътешествието и побоя в мемфиския стриптийз клуб щеше да ги преследва завинаги и момичето не искаше да има нищо общо с тази история. Освен това се носеха слухове, че мозъкът на Аги е пострадал сериозно, а тя вече бе хвърлила око на друго момче.

Три месеца по-късно Калвин се върна в окръг Форд. Адвокатът му бе подал молба обвинението да се сведе до непристойно поведение,

но споразумението предвиждаше три месеца поправителен труд в затворническата ферма в окръг Шелби. Калвин не харесваше споразумението, но и не го привличаше перспективата да се яви на съд в Мемфис и пак да застане пред местната полиция. Ако там го намереха за виновен, щеше да лежи дълги години в затвора.

За всеобща изненада в дните след сблъсъка окървавеният труп на Роджър Тъкър не бе открит из задните улички в центъра на Мемфис. Всъщност изобщо не го намериха; не че някой си правеше сериозно труда да го търси. Един месец след пътуването той се обади на баща си от уличен телефон близо до Денвър. Твърдеше, че обикаля самичък страната на автостоп и си прекарва чудесно. Два месеца по-късно го арестуваха за кражба от магазин в Спокейн и той излежа шейсет дни в градския затвор.

Мина почти година, преди да се прибере у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.